

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. T.**, zastoupen: JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 8. 2024, č. j. 34 Az 9/2024-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2024, č. j. OAM-1425/ZA-ZA11-ZA17-2023. Uvedeným rozhodnutím žalovaný stěžovateli neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Stěžovatel při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 24. 10. 2023 sdělil, že do České republiky přicestoval na české vízum letecky 1. 7. 2021 přes Turecko za účelem sezonního zaměstnání. Pracoval na stavbě a poté rozvážel jídlo přes společnost Bolt. V mezičase odtud několikrát cestoval do Polska, kde si aktuálně žádá o pracovní povolení. V Polsku žádal o pracovní povolení již třikrát, zatím ho ale nedostal. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu ze svého strýce; otec si u něho půjčil 70 000 USD na léčbu matky stěžovatele a použil je také na opravu svého domu, peníze nedokázal strýci vrátit a ten ho proto zbil. Strýc hrozil otci stěžovatele, že na něj pošle policii, aby peníze vymohla. Stěžovatel chtěl otci pomoci dluh zaplatit tak, že vydělává peníze zde, jelikož v České republice byl dle jeho slov schopn dosahovat vyšších výdělků než ve svém domovském státě. Stěžovatel vypověděl, že neměl problémy s vycestováním ze země. Uvedl, že jeho strýc se na něj obrátil, aby mu dluh zaplatil. Strýc ho napadl a zlomil mu kvůli tomu všemu ruku, přičemž mu při této konfrontaci stěžovatel sdělil, že nemá peníze. Ke zlomenině ruky stěžovatel uvedl, že nevyhledal lékařskou pomoc, pouze si ruku natřel mastí a ona jej přestala bolet. K osobě strýce uvedl, že byl farmář a měl kamarády, kteří jej doprovázeli při

konfrontaci se stěžovatelem. Stěžovatel konstatoval, že pokud se vrátí do země původu, tak strýc bude po něm vymáhat peníze zpět a rovněž měl strach, že jej kvůli nesplacenému dluhu strýc dostane do vězení. Se strýcem nebyl v kontaktu od roku 2021, jelikož strýc nemá stěžovatelovo pozdější telefonní číslo. Stěžovatel uvedl, že jeho matka je nemocná a otec se o ni stará, přitom pracuje na zahradě a farmaří.

[3] Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, původcem pronásledování by musel být státní orgán, či i soukromá osoba za předpokladu, že stát či jiná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, což nebyl případ stěžovatele. Žalovaný se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatele, přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu a dospěl k závěru, že z jeho výpovědi nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel je dospělý a plně právně způsobilý, je schopen zajistit si své životní potřeby prací. Případ stěžovatele dle žalovaného neodpovídá ani důvodům pro udělení doplňkové ochrany. Stěžovatel neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, pro které by stěžovateli mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

[4] Stěžovatel v **žalobě** uvedl, že rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť nereagovalo na žádost stěžovatele. Ačkoliv se stěžovatelem prezentovaný příběh dotýkal jeho ekonomické situace, jeho obavy pramení z násilí, které stěžovatel očekával ze strany věřitele, jemuž není schopen uhradit dluh. Byť obava stěžovatele vyvěrala ze soukromoprávního sporu, bylo nutno důkladně posoudit, zda byl domovský stát schopen stěžovatele ochránit. Žalovaný pouze obecně odkazuje na podklad, jehož je sám autorem. Dle stěžovatele se nejednalo o neutrální a objektivní důkazní zdroj a o postup vedoucí ke zjištění skutečného stavu věci. Stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66, pokud jde o požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Dle stěžovatele se žalovaný nezabýval možností vnitrostátní ochrany. Stěžovatel popsal důvody, pro které nekládá důvěru v to, že by ho tamní policie před násilím mohla ochránit. Právní řád jeho domovského státu nahlíží na jakoukoliv nesplacenou pohledávku jako na podvodné jednání. Stěžovateli proto hrozí trestněprávní postih i za jím popsaný ryze soukromoprávní spor. Stěžovatel rovněž namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s možností udělení humanitárního azylu, neboť se stěžovatel nacházel v neřešitelné životní situaci, kdy jeho matka je nemocná a otec není schopen dluh svépomocí splatit. Stěžovatel byl schopen prosadit se na českém trhu práce a být přínosem pro místní společnost, čímž by vyřešil dluh jeho otce ve své vlasti.

[5] **Krajský soud** neshledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným ani nezákonným; konstatoval, že žalovaný, i když stručně, se vypořádal s možnostmi ochrany stěžovatele před pronásledováním soukromých osob. Krajský soud podotkl, že pokud obavy žadatele o mezinárodní ochranu pramení z jednání soukromé osoby, mezinárodní ochrana představuje subsidiární ochranu k ochraně, která je dostupná v zemi původu žadatele; žalovaný ve svém rozhodnutí explicitně nekonstatoval, že by stěžovateli hrozilo reálné nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy, na druhou stranu se však zabýval dostupností vnitřní ochrany, když konstatoval, že v případě problémů se soukromými osobami se má stěžovatel obrátit na příslušné bezpečnostní složky, které mají v jeho vlasti za úkol takové situace řešit. Implicitně tedy žalovaný vycházel z rizika pronásledování či vážné újmy, které

pokračování

však s ohledem na dostupnost vnitřní ochrany nevyhodnotil jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu učinil závěr, že ochrana není dostupná tehdy, pokud stěžovatel neúspěšně požadoval ochranu u příslušných orgánů v zemi původu nebo je-li zjištěno, že by stěžovatel ochranu nezískal, ani pokud by o ni požádal. Vyčerpání domácích prostředků nápravy v zemi původu tedy není vždy podmínkou pro zjištění neexistujícího přístupu k ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu. Jelikož stěžovatel v zemi původu nevyhledal pomoc u žádného státního orgánu, tak bylo na žalovaném, aby vyhodnotil, zda jsou tyto státní orgány schopny a ochotny poskytnout ochranu osobám nacházejícím se v obdobné situaci jako stěžovatel. Žalovaný poukázal na možnost stěžovatele obrátit se na bezpečnostní složky, které mají za úkol řešit situace, jíž čelil i stěžovatel. Konstatoval, že nebyl důvod domnívat se, že by pomoc stěžovateli neměla být poskytnuta, a poukázal i na možnost obrátit se na nadřízené složky policie nebo jiné orgány činné v trestním řízení. Své závěry podpořil odkazem na zprávu o zemi původu stěžovatele zabývající se činností policie a možnostmi obrany proti postupu policie jakož i činností úřadu ombudsmana v Uzbekistánu. Také konstatoval, že případ stěžovatele byl prostý politických motivů, proto není důvod domnívat se, že by stěžovateli neměla být poskytnuta pomoc od bezpečnostních složek, které jsou k tomu určeny. Stěžovatel nepředložil důkazy, které by skutečnosti obsažené ve zprávách o zemi původu zpochybňovaly. Krajský soud s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že podklady shromážděné žalovaným splňují požadované nároky, není tedy důvod, aby z nich žalovaný nevycházel. K otázce neudělení humanitárního azylu krajský soud odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a záleží na správním uvážení a soud pouze zkoumá, zda nedošlo k libovůli správního orgánu, přičemž dle krajského soudu k vybočení ze zákonných mezí nedošlo.

[6] V **kasační stížnosti** stěžovatel tvrdí, že krajský soud nekriticky převzal závěry žalovaného v jeho rozhodnutí a nedostatečně přihlédl k důvodům pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel se domnívá, že by jeho žádosti mělo být vyhověno z důvodu jeho neřešitelné životní situace, kdy není schopen ve své zemi původu zajistit obživu sobě a své rodině. Dále namítá, že jeho domovský stát poskytuje nedostatečnou ochranu lidských práv a ani možnost demokratického uplatňování lidských práv a svobod. Naopak na území České republiky má stěžovatel vytvořené sociální a kulturní vazby a je zde schopen dosahovat příjmů na krytí životních potřeb jak svých, tak i své rodiny. Krajskému soudu vytýká, že se nedostatečně zabýval námitkou vytýkající správnímu orgánu nedostatečné posouzení ekonomické situace v Uzbekistánu a nepostavil tak na jisto, že by byl schopen získávat v Uzbekistánu finanční prostředky nutné pro obživu svoji a své rodiny. Dále stěžovatel namítá, že se krajský soud nedostatečně zabýval posouzením bezpečnostní a politické situace v Uzbekistánu, přičemž se domnívá, že z podkladů zajištěných stěžovatelem nelze učinit závěr, že by se stěžovateli dostalo účinné ochrany při řešení jeho soukromoprávního sporu.

[7] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** uvedl, že stěžovatel uvádí pouze obecné námitky týkající se udělení humanitárního azylu, případně bezpečnostní situace v zemi, které nijak nekonkretizuje, přičemž krajský soud se se všemi ve svém odůvodnění rozsudku řádně vypořádal.

[8] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*; 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele*.

[11] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost predestírá k rozhodnutí především otázky možnosti udělení mezinárodní ochrany na základě žádosti podané z ekonomických důvodů, kvůli nedostatečné ochraně země původu před útoky soukromých osob a možnosti udělení národního humanitárního azylu. Uvedené otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikatorní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele; krajský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78, cit.: „*Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční, stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předesíť polemiku se závěry krajského soudu, nikoli žalovaného. Z tohoto důvodu platí, že obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Povinností stěžovatele je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s rozhodnutím napadeným kasační stížností. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že uvedení konkrétní kasační argumentace nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě či v odvolání. Stěžovatel je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozsudku explicitně uvést a vymezit tak rozsah kasačního přezkumu (k tomu srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-78, a zejm. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07). Stěžovatel jak v blanketní kasační stížnosti, tak i v jejím doplnění ani neuvedl důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 s. ř. s., z podání stěžovatele nevyplývají konkrétní argumenty či oponentní výklad daných zákonných ustanovení, s nimiž by měl být napadený rozsudek krajského soudu v rozporu. Z kasační stížnosti vyplývá pouze obecný nesouhlas stěžovatele s rozhodnutím žalovaného, potažmo krajského soudu.

[15] Podle setrvalé judikatury zdejšího soudu nelze ekonomické důvody žádosti o mezinárodní ochranu považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy ve smyslu § 12, resp. § 14a zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň k nim dochází z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26).

[16] Stěžovatel ve své kasační stížnosti setrvale uvádí, že v Uzbekistánu není schopen dosahovat příjmů srovnatelných s příjmy v Evropské unii, přičemž tyto peníze potřebuje jak pro svoji obživu, tak i pro svoji rodinu, které pomáhá uhradit náklady na léčbu matky a také pomáhá otci se splacením dluhu strýci stěžovatele. Stěžovatel uvedl, že v případě nesplacení dluhu je může jeho strýc nahlásit na policii. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že stěžovatelovy obavy jsou v zásadě hypotetické, nepředstavují jeho existenční ohrožení a k ekonomickým potížím stěžovatele evidentně nedochází z žádných důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud podotýká, že nebylo povinností žalovaného z vlastní iniciativy zjišťovat, zda je stěžovatel schopen sebe a svou rodinu v zemi původu dostatečně zajistit, jak stěžovatel v kasační stížnosti požaduje. Zdejší soud poznamenává, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nepřísluší mu tak domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60). Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39, bod [11] a tam citovanou judikaturu).

[17] Žadateli o mezinárodní ochranu lze udělit národní humanitární azyl jen v *případě hodného zvláštního zřetele*; teprve jde-li o případ hodný zvláštního zřetele nastupuje prostor pro správní uvážení žalovaného (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS). Výkladem pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ a v návaznosti na něj důvody pro udělení národního humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se zdejší soud zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, anebo ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018-30, č. 3751/2018 Sb. NSS).

[18] Z ustálené judikatury vyplývá, že pojem *případ hodný zvláštního zřetele* míří na situace, ve kterých žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, avšak konkrétní okolnosti případu jsou natolik výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné, že by bylo v daném případě „nehumánní“ azyl neposkytnout. To umožňuje správnímu orgánu reagovat na případy, které byly v době přijímání zákona o azylu předvídané (jde např. o osoby zvláště těžce postižené, nemocné, osoby přicházející z oblastí postižených nejružnějšími přírodními a humanitárními katastrofami), ale také na případy nepředvídané. Azyl z humanitárních důvodů však nelze udělit pouze proto, že žadatel o mezinárodní ochranu by měl v zemi svého původu ekonomické potíže. Přestože je v zemi původu obtížné najít si zaměstnání, které by žadateli o mezinárodní ochranu vystačilo k dostatečné obživě či ke splacení již existujících dluhů, nelze tyto obtíže vnímat jinak než jako potíže ekonomické, které samy o sobě případ hodný zvláštního zřetele nepředstavují. Stěžovatelovým evidentním cílem bylo na území České republiky dosahovat vyšších výdělků než v zemi původu, a právě výše výdělků v kombinaci s jeho tvrzeným závazkem vůči jeho strýci byla jediným důvodem, který mu v jeho očích brání v návratu. Stěžovatelova situace tak zjevně nepředstavuje případ, v němž by bylo nutno zvažovat (tj. využít správního uvážení) udělení národního humanitárního azylu.

[19] K tvrzené obavě z návratu do země původu konstatoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54, že obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, ve které se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel v řízení před správními orgány neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, proč by mu neměla být poskytnuta ochrana v zemi původu, rovněž se ji ani nesnažil vyhledat. Svoje námitky, i když stále velmi obecně a hypoteticky, začal rozvíjet až v žalobě, přičemž mu nebránilo je uplatnit již v řízení před žalovaným. Jelikož se ani nejednalo o takové skutečnosti, které stěžovatel nemohl uvést již v řízení před žalovaným, případně nové skutečnosti, tak krajský soud neměl povinnost k nim dle § 32 odst. 9 zákona o azylu přihlídnout. Proto se spokojil s odůvodněním žalovaného, které bylo

pokračování

založeno na Informaci MZV ČR ze dne 16. 5. 2022, *Uzbekistán, Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, činnost úřadu ombudsmana*, že v zemi původu je dostupná možnost vnitřní ochrany, kterou stěžovatel nikdy nevyužil a zároveň netvrdil, že by ji z nějakého důvodu využít nemohl.

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť se nejedná o otázku, která dosud nebyla řešena judikaturou, byla řešena rozdílně, případně vyžadovala učinit judikurní odklon a nejde ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního posouzení věci. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, tudíž mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. prosince 2024

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu